

[Svend Auken]

somhederne og et gennembrud for tankerne om økonomisk demokrati.

Det siger sig selv, at vi er parat til at handle med de Radikale og SF ud fra de fælles principper. Jeg vil gerne nævne de spørgsmål, jeg mener bør indgå i en sådan forhandling: spørgsmålet om individuel kontra kollektiv ejendomsret, spørgsmålet om automatisk indplacering. Hvis det er en bedre ordning at bruge automatisk indplacering end vores konstruktioner, er vi parat til at diskutere det. Vi er parat til at diskutere vilkårene for udbetaling af pengene på et tidspunkt, hvor det økonomisk er forsvarligt at lade dem komme til udbetaling. Vi er villige til at diskutere det lokale demokrati omkring amtsfondene osv. Vi er også parat til at diskutere det besværlige, men vigtige problem for os, nemlig spørgsmålet om de offentligt ansatte.

Vi kan se positive tanker i både det radikale forslag og SFs forslag. Det er klart, at vi har kritiske punkter. Vi finder stadig, at det radikale medejersforlag er for svagt, ikke tilstrækkelig stærkt i sit perspektiv. Vi mener ikke, at det giver et tilstrækkelig stort bidrag til stigende opsparing, og medbestemmelsen kommer desværre kun til at omfatte en mindre del af lønmodtagerne, men på lange strækninger kan dette forslag naturligvis indgå i forhandlingerne.

Vi mener også, at der er mange gode ideer i SFs forslag, både når det drejer sig om øget medbestemmelse for de offentligt ansatte og når det drejer sig om SFs forslag vedrørende det økonomiske demokrati, selv om vi dog har den indvending mod SFs tanker, at det virker lidt ejendommeligt, at man siger, at betingelsen for at gennemføre en demokratisering af ejendomsretten er, at der forinden er gennemført et fuldstændigt virksomhedsdemokrati.

Altså først når arbejdsgiveren har overladt al magten til de ansatte ifølge en lov, så vil SF være med til at demokratisere ejendomsretten. Jeg havde nær sagt som god marxist, men jeg ved ikke, hvor mange gode marxister der er tilbage, må man dog sige, at her vender de tingene på hovedet. Det er vel først og fremmest ændring af ejendomsretten, der giver den afgørende mulighed for at ændre på indflydelsen og ledelsen.

Efter at have sagt disse venlige bemærkninger vil jeg gerne sige, at der desværre ikke

er megen inspiration og trøst at hente i regeringens seks lovforslag. Lovpakken giver ikke lønmodtagerne ret til overskudsdeling, medejendomsret eller medindflydelse. Tværtimod forringer tre af lovforslagene lønmodtagernes retsstilling. Det gælder ferielovsændringen, funktionærlovsændringen samt forslaget om anbringelse af pensionsmidler i egen virksomhed.

Endelig kommer det store flertal af lønmodtagerne, det vil sige de offentligt ansatte og de privat ansatte på ikkeoverskudsgivende virksomheder, via skattebilletten til at betale et milliardbeløb til de skattebegunstigede ordninger. Min partifælle hr. Lykketoft vil senere i debatten fremføre vore meget store indvendinger mod de skattebegunstigede ordninger, som indfører nye og dyre former for skattetækning. Jeg skal indskrænke mig til to principielle betragtninger.

Skatteforslaget, ikke mindst forslaget om ændring af lov om særlig indkomstskat, men der er andre, opfatter vi som en direkte krænkelse af sigtet med og balancen i skattereformen, og vi vil som deltagere i dette forlig, som vi loyalt har overholdt og respekteret, stemple en eventuel vedtagelse af disse forslag som et direkte brud på aftalen om skattereformen, hvis overholdelse vi tillægger stor betydning. Vi advarer regeringspartierne imod at bryde skattereformen. Vi synes, at nu var vi endelig på vej til at fjerne skattefiduser i dette land. Så skal vi ikke indføre nye.

Alle beregninger viser, at der er enorme muligheder for skattetækning i regeringens forslag, og at disse enorme muligheder forbedres, jo højere éns indtægt er. Arrangementer, der er så gunstige, skal nok blive udnyttet. Skattetækningen vil florere alle de steder, hvor arbejdsgivere og lønmodtagere kan aftale sig frem til det. Det vil blive meget dyrt, og det vil virke skævt.

Arbejdsministeren sagde for et øjeblik siden, at han syntes, at der var noget mærkeligt ved Socialdemokratiets og, forstod jeg, andre partiers forslag om overskudsdeling ved, at det var virksomhederne, der skulle betale. Vi siger: hvem ellers skal betale? Det, det drejer sig om, er at skabe så god en indtjening i virksomhederne som muligt og så dele den retfærdigt. Det er en næsten komisk omvej at gå at sige: fordi vi ikke kan opnå